

Ze voelde zich nu wat geruster. Er was nu een band met haar moeder die ze niet eerder zo gevoeld had. Een saamhorigheidsgevoel, of was het een lotsverbondenheid in deze situatie? Hoe dan ook, haar moeder was haar nu tot steun en dat voelde goed. Sowieso was er het afgelopen jaar veel minder irritatie over Cor.

De situatie was min of meer stabiel in haar leven in Eindhoven. Ze voelde zich gewaardeerd op haar werk. Steeds meer werd ze ingezet voor tolkwerkzaamheden. Hiermee kon ze haar talenten etaleren. Ze mocht aanschuiven bij een borrel of een etentje, na afloop van het kantoorwerk, om de gasten taalkundig te begeleiden. Een mooie afwisseling met het soms wat duffe secretariële werk.

Zo ontmoette ze ook interessante mensen en waande ze zich regelmatig in haar oude wereld. Thuis las ze veel uit de nieuwe 'Maugrets' die ze bij boekhandel Van Piere aan de overkant kocht. Haar moeder had de nieuwste Philips radio aangeschaft. Die paste maar net op het kastje bij de salontafel. Ze luisterden dan samen regelmatig naar tangomuziek.

In de weekenden gingen ze vaak naar familie, zowel naar de Van Luyts als de Van Vegchels. Haar lievelingstantes, (van de twaalf) waren: tante Lies, tante Gerarda, tante Net en tante Miet. Haar eerste zomer hier was een normale Nederlandse zomer geweest, wisselvallig met niet te hoge temperaturen zoals in Buenos Aires. De winter was extreem zacht.

Het Eindhovensch Dagblad lag gebruikelijk bij het ontbijt.

"Ik lees hier dat bij Evita Perón baarmoederhalskanker is geconstateerd. Dat is vooral vervelend voor Juan Perón. Zijn eerste vrouw Aurelia heeft hij ook al vroeg verloren door baarmoederhalskanker, ze was toen 36. Evita is nu 31. Jezus, hij heeft wel pech met zijn vrouwen."

"Dat is inderdaad wel heel triest," reageerde Mary.

Zo te merken was Cor niet erg bedroefd om deze gebeurtenis. Ze had Evita altijd verafschuwde. Mary was door dit bericht wel droevig gestemd. Wat je ook van haar vond, ze heeft toch veel goede dingen gedaan voor het volk, meende Mary.

"Dan mag hij het straks alleen doen, als hij tenminste voor een tweede termijn wordt herkozen. Een zware opgave. Ik begrijp van Jan dat het bergafwaarts gaat met Argentinië."

Daar hebben Jan en Marta geen last van in San José.

“Hoe was het gisteren gegaan? Je was met een gast mee gaan eten.”

“Het was een collega van Philips Spanje. Overdag had hij een afspraak met een van de bazen, waarbij ik moest tolken en notuleren. Hij had hem uitgenodigd voor een etentje. Raad eens waar we zijn geweest.”

“Geen idee, Mary.”

“We hadden het er pasgeleden nog over, toen we er voorbijliepen. Pom Lai op het eind van de straat. Nou, het eten was geweldig, we hebben Indonesisch gegeten met de nodige biertjes. Het was zeer amusant. Het is er niet groot en de inrichting is eenvoudig. En weet je wie er ook binnen zat? Peter Rooijmans van City Magazijn, samen met zijn vrouw, althans ik neem aan dat het zijn vrouw was.

Hij herkende mij ook. We zaten maar twee meter van elkaar. Dus hij hoorde ook hoe ik alles aan het vertalen was. Ik heb zeker weer een goede indruk achtergelaten.”

Cor en Mary waren zaterdagmiddag naar zijn zaak geweest in de Rechtestraat. Cor moest een nieuwe portemonnee hebben, de bestaande was ver heen. Toen ze er een aantal gezien hadden en apart hadden gelegd voor de definitieve keuze, kwam Peter Rooijmans naar hen toegelopen. Het kon niet anders dat hij hen al een tijdje had staan te observeren. Als een luipaard die ongezien zijn prooi in de gaten hield.

“Kan ik u helpen om de juiste keuze te maken, dames? Ik zie dat u er al een aantal opzij hebt gelegd.”

“Ja. Dat kunt u, wij zoeken eigenlijk tussen deze twee een tussenmaat,” reageerde Cor, wijzend naar twee lederen exemplaren op de hoek van de vitrine.”

Peter Rooijmans was een man van dertig, hij had volgens Mary een sympathieke uitstraling, iets voorover gebukt, toegankelijk, rustig pratend, zijn woorden weloverwogen kiezend. Trendy en informeel gekleed. Niet in driedelig pak, zoals de meeste mannen, maar in een lichte broek, een blauw colbert met een pochet en zonder stropdas. Hij droeg een bril volgens de laatste modetrend. Mary deed even een stap achteruit. Een instinctieve

handeling. Om Cor even rechtstreeks met hem te laten communiceren. En ondertussen kon de prooi de jager in alle rust aanschouwen.

“Ik heb hier een, die qua grootte ertussen past. Deze is handgemaakt. Staat het model u aan? Mevrouw ...”

“Van Luyt. Ik vind deze zeer apart, zeker met die drukknoppen aan de kant.”

“Omdat ik u beiden zeer sympathiek vind, wil ik wel iets van de prijs afdoen.”

En dat vind ik weer sympathiek, charmeur dat je bent.

“In dat geval denk ik dat ik die dan maar neem,” was de reactie van Cor.

“Fijn, kan ik nog iets anders voor u doen?”

“Nee, ik vind het fijn dat we geslaagd zijn hiermee.”

“Trouwens, mijn naam is Peter Rooijmans. Kan ik u een kop koffie aanbieden?”

Cor keek Mary aan.

“Waarom niet? We hebben toch nog tijd, ik heb wel zin in koffie.”

Baat het niet, schaadt het niet.

“Komt u mee, dan lopen we even naar mijn kantoor.”

Dit bevond zich achter in de winkel aan de marktzijde.

“Neem plaats, hoe wilt u uw koffie?”

“Voor mij melk en suiker en jij zwart, toch Mary?”

De heer Rooijmans liep terug naar de winkel. Cor en Mary keken elkaar met een vragende blik aan. “Waar hebben we deze vipbehandeling aan te danken?”

Aan mij. Niet aan jou.

“Hij vindt ons sympathiek, dat kan niet anders,” reageerde Mary, “dat sprak hij ook uit.”

“Wel een intensieve vorm van klantenbinding.”

“Ja, dadelijk vraagt hij nog wat voor gebak we erbij willen, moeder.”

“Schei uit, zoveel heeft hij niet aan ons verdiend.”

“Vergeet niet de portemonnee te vragen en te betalen.”

Het kantoor zag er enigszins rommelig uit, overal lagen papieren en ordners. In de hoek stond een rek met lange lederen jassen, die nog geprijsd moesten worden.

De heer Rooijmans kwam met de koffie binnen, ook had hij een pakje bij zich.

“Alstublieft, hier is uw portemonnee. Ik heb het al voor u laten inpakken.”

“Bedankt voor uw uitnodiging, meneer Rooijmans, een chic gebaar van u. U heeft een mooie zaak.”

Zo kan die wel weer, moeder.

“Dank u, mevrouw Van Luyt. De zaak is opgericht door mijn vader Hub. Voorheen had hij hier een beroemde kapperswinkel, maar die is verkocht. Daarna zijn mijn ouders deze zaak begonnen. Vooral mijn moeder trok vele klanten door haar ondernemersinstinct. Ik heb de winkel zes jaar geleden overgenomen. Mijn ouders zijn in dat jaar verongelukt. Ik werkte toen al wel in de winkel.

Ik ken Pierre van Camp. Ik ontmoette hem bij de laatste vergadering van de winkeliersvereniging. Hij vertelde toen dat hij zijn woning had verhuurd aan een bijzonder gezelschap.”

Hij bedoelde mij natuurlijk.

“Een moeder en dochter die uit Argentinië komen na het overlijden van vader. Toen ik jullie zojuist in de winkel zag, dacht ik: dat moeten ze zijn. Het leek mij interessant u te ontmoeten.”

“Hoe wist u dat wij ‘die moeder en dochter’ waren?”

“Aan uw kleding.”

“Kleding?”

“Ja, u draagt natuurlijke materialen, Mary draagt een rok van wol en u heeft een katoenen blouse aan.”

“Bijzonder dat u dat opmerkt.”

“Niet ik ben bijzonder, of misschien toch wel een beetje, maar de stoffen wel, want die zie je hier nog niet zoveel.”